

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.37.426/2012/8.szám

A Kúria az Oppenheim Ügyvédi Iroda (dr. Fejes Gábor ügyvéd, **cím**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a dr. Kaszai Balázs ügyvéd (**cím**) által képviselt Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal (1024 Budapest, Keleti Károly u. 12-14.) alperes ellen élelmiszerlánc felügyeleti hatósági ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Fővárosi Törvényszék 2012. március 21. napján kelt 2.K.34.144/2011/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt, az alperes által 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 2.K.34.144/2012/5. számú ítéletét - az indokolás és az új eljárásra adott útmutatás megváltoztatásával - hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

A le nem rótt további 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperesi jogelőd (a továbbiakban: alperes) több ízben hatósági ellenőrzést tartott a felperesnél, melynek során vizsgálta 2010. évre a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek vonatkozásában a beszállítókkal szemben alkalmazott tisztességtelen forgalmazói magatartás tilalmáról szóló 2009. évi XCV. törvény (a továbbiakban: Tfm.tv.) rendelkezéseinek a felperes általi megtartását. Az alperes az eljárás során, a felperes nyilatkozatai alapján a felperes beszállítóiból összeállított vizsgálati mintát szűkítette. Az

ellenőrzés megállapításairól szóló jegyzőkönyvekre a felperes észrevételeket tett, majd 2011. április 26-án az alperes a 30 napon túli kifizetések, a háttérkondíciók és a bónuszok tárgyában eljárást indított a felperessel szemben, melyről egyidejűleg értesítette. Az alperes 2011. szeptember 1. napján kelt 03.3/23-12/2011. számú határozatával a felperest 59.000.000 forint termékpálya-felügyeleti bírság megfizetésére kötelezte.

A határozat indokolása szerint a felperes megsértette a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés h) pontját, mivel a 30 napon túli számlakifizetések jelentős mennyiségben és időtávlatban mutatkoztak; a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés f) pontját, mert az akciós áron beszállított áruk mennyiségének részbeni értékesítése után nem számolt el a visszamaradt áruval a beszállítói felé, így a kapott beszállítói kedvezményt nem adta át teljes mértékben a fogyasztóknak; a Tfm.tv. 3.§ (6) bekezdését, mert az igénybe vehető egyes szolgáltatásokat az üzletszabályzatban nem tüntette fel; a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés o) pontját, mert az üzletszabályzatától eltérően egyes szolgáltatásokat a beszállítóknak számlázott, továbbá a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ed) pontját, mert a piackutatási és auditdíjat beszállítóival hibátlan beszállítói tevékenység mellett nem osztotta meg.

Megállapította a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ea) pontjának sérelmét is, mivel a 2010. évben alkalmazott forgalmi és növekedési bónuszok felperes részéről teljesítendő követelményszintje irreálisan alacsonyan került meghatározásra, továbbá a kétféle bónusz negyedéves elszámolása éves teljesítménykövetelményhez viszonyult. A felperesnél emiatt keletkező bónuszelőleg tisztességtelen forgalmazói magatartás volt, az alacsony követelményszint miatt a forgalmi (progresszív) bónusz ténylegesen fix bónuszként funkcionált, ezzel lényegében a felperes ténylegesen nem nyújtott szolgáltatásért számított fel díjat a beszállító felé.

Az alperes a megállapított jogsértések miatt a felperes 2010-ben elért nettó árvétele, a határidőn túli beszállítói számlakifizetések száma, azok folyamatossága, rendszeressége, az akciós értékesítéssel, a Forgalmi és Növekedési bónusszal, valamint az üzletszabályzatban nem jelölt szolgáltatással érintett beszállítók száma, a felperes által ellentételezésként nyújtott szolgáltatásra figyelemmel állapította meg a kiszabott bírság összegét. Egyúttal nem fogadta el a felperes kötelezettségvállalását, mivel a felperes vitatta a jogsértések elkövetését, ezzel bizonytalanná téve annak hatékony végrehajtását.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének részben helyt adott, az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolása szerint a kereset alapos volt abban a tekintetben, hogy

- az alperes a megállapított tényállásának alapját képező mintákban három olyan céget is beszállítónak tekintett, amelyek

nem minősültek a felperes Tfm.tv. 2.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti beszállítóinak, emiatt pedig a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés h) pontja, f) pontja és ea) pontjaira vonatkozó jogsértésekhez kapcsolódó bírság kiszabás körében relevánsösszagszerűségek sem megalapozottak;

- a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés f) pontja 2011. február 1. előtti rendelkezésében kizárólag az árengedmény egységár mértéke volt vizsgálható, mennyiséggel súlyozott elszámolási kötelezettsége a felperesnek nem volt;
- továbbá, hogy a tényállás és a határozat indokolása a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ed) pontjára vonatkozó jogsértés tekintetében hiányos volt, annyiban, hogy a piackutatási és auditdíj megosztásának kizáró feltételeként megfogalmazott hibátlan beszállítói teljesítésre alperes bizonyítást nem folytatott le, és indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét egyebekben elutasította, és rámutatott, hogy az alperes a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés h) és ea) pontját nem sértette meg, a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés o) pontjára is jogszerűen alapította határozatát. Megfelelő volt a határozat a laborvizsgálati díj tekintetében és a 8.§ (1) bekezdést is törvényesen alkalmazta az alperes. Hangsúlyozta, hogy bár az alperes valóban túllépte az ügyintézési határidőt, azonban ez nem olyan súlyú jogsértés, amely önmagában a határozat hatályon kívül helyezését indokolta volna, a hatóság hatáskörét megtartva járt el és a felperest az eljárás megindulásáról értesítette. Egyetértett azzal, hogy kötelezettségvállalás elfogadásáról nem lehet szó, ha az a hatósági állásponttal szemben álló jogi álláspontot tartalmaz. Az elsőfokú bíróság az új eljárásra az alperes részére előírta, hogy a nem beszállítóknak minősülő társaságokra tekintettel a rájuk vonatkozó adatokat figyelmen kívül kell hagynia új döntésénél; a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés f) pontjával összefüggésben azt kell vizsgálnia, hogy a felperes a fogyasztóknak az akcióra tekintettel kapott árengedményt továbbadta-e. E körben kizárólag az adott termék akció előtti beszerzési és az akció előtti fogyasztói árának különbözetét kell összevetni ugyanazon termék akció alatti beszerzési és akció alatti fogyasztói árával. A megismételt eljárásban meg kell jelölnie azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján a piackutatási és auditdíj vonatkozásában megállapítható az érintett beszállítói teljesítések hibátlansága. A bizonyítás eredményének együttes értékelésével kell az alperesnek ismételten dönteni a bírságösszagszerűségéről azzal, hogy annak összege nem lehet magasabb a perbeli határozatban kiszabott bírságnál, egyúttal kizárta az esetleges újabb felperesi kötelezettségvállalást.

A jogerős ítélet ellen a felperes és az alperes egyaránt felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon

kívül helyezését és új, a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részében foglaltakkal egyetért, az ítélet indokolásának egyes részeivel azonban nem. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, mert a forgalmi bónusz kikötése nem tartozik a Tfm.tv. hatálya alá, a felperes tehát nem tanúsíthatott tisztességtelen magatartást azáltal, hogy szállítóival ilyen tartalmú megállapodást kötött.

Amennyiben a felülvizsgálati bíróság nem fogadja el azt, hogy a bónusz kikötés nem tartozik a Tfm.tv. hatálya alá a felperes kérte annak előírását, hogy az alperes a megismételt eljárás során érdemben vizsgálja az egyes szállítókkal kötött megállapodások tisztességtelenségének kérdését, a felmerülő valamennyi körülmény figyelembevételével.

Álláspontja szerint az az ítéleti megállapítás, miszerint a forgalmi és növekedési bónuszok esetében a célforgalom, illetve az ár és árbevétel 50 %-ában meghatározott teljesítménykövetelmény nem tekinthető tisztességes magatartásnak, súlyosan jogszabálysértő, mivel semmiféle számszerű, számszaki meghatározását nem adja a törvény, hogy pontosan milyen mértékű forgalmi követelmény kikötése minősülhet tisztességtelennek. E körben a határozat és az ítélet hiányos indokolására utalt.

Összességében hangsúlyozta a felperes, hogy az elsőfokú ítélet sérti a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ea) pontját, amennyiben olyan magatartást minősít tisztességtelennek, amit a jogszabály nem tilt. A felperes kifogásolta a kötelezettségvállalás elutasítását és kizárását a megismételt eljárásból. Álláspontja szerint az egy olyan lehetőség, amelynek nem feltétele a jogszabálysértés elismerése, így az alperesnek jogszerűen nem volt módja arra, hogy a felperes kötelezettségvállalását elutasítsa. Ugyancsak jogsértő a kötelezettségvállalás lehetőségének kizárása a megismételt eljárásból, mivel ezzel az elsőfokú bíróság elvonta az alperes hatáskörét.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a felperes felülvizsgálati kérelmére tekintettel előadta, hogy álláspontja szerint a bónuszok a Tfm.tv. hatálya alá tartoznak, és a törvény szerint tisztességtelen forgalmazói magatartásnak minősül a fixbónusz. Az alperes kifejtette, hogy a fixbónusz kifejezés gyűjtőfogalom, e körben a visszatérítések jellege a meghatározó. Utólagos visszatérítés konkrét termék, konkrét számlájához nem kapcsolódik, áfa-nélküli, értesítő levél alapján kerül kifizetésre, könyvelésre, teljesítménykövetelmény, forgalmi többletteljesítmény nem kapcsolódik hozzá, azaz az első forinttól kezdve visszatérítést kell fizetni a kereskedőnek, függetlenül a beszállított áru mennyiségétől. A progresszív bónusznál a visszatérítésre a kereskedő kockázatot vállal, azaz neki kell megvennie, eladnia a követelményhez kapcsolt árumennyiséget, mert csak így kapja meg az egyre nagyobb visszatérítést, tehát egyértelműen megállapítható,

hogy a kereskedő visszatérítés ellenében mindkét fél számára előnyös munkát végez. A fentiekből következően az elsőfokú bíróság fixbónusz körében jogszerű álláspontot képviselt. Az írásbeli kötelezettségvállalásra tekintettel az alperes leszögezte, hogy azt az alperes elbírálta, és ennek értékelése kapcsán nem látta biztosítotttnak a közérdek hatékony védelmét és azt, hogy a felperes magatartását összhangba hozza a Tfm.tv. rendelkezéseivel. Az alperes így az írásbeli kötelezettségvállalásától eltekintett és a termékpálya-felügyeleti bírság útján szankcionálta a felperes tisztességtelen forgalmazói magatartását.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint az ítélet az alperest marasztaló részeiben téves és jogsértő. Mindenekelőtt kifogásolta az ítéletnek azon megállapításait, miszerint nem tárta fel kellően a tényállást, és olyan személyeket is vizsgálat alá vont, akik a Tfm.tv. személyi hatálya alá nem tartoznak, nem tekinthetők beszállítónak. Ezzel szemben kiemelte, hogy kizárólag a felperes által szűrt adatbázisokból dolgozott. Megjegyezte azt is, hogy ez a körülmény azért nem bír jelentőséggel, mert a bírság összegére szinte nem is volt kihatással.

Az alperes sérelmezte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az akciós értékesítésre vonatkozó határozati megállapítások nem felelnek meg a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés f) pontja helyes értelmezésének. Tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor megállapította, hogy „a kereskedő által a végső fogyasztónak nyújtott árengedménynél nagyobb mértékű” jogszabályi kifejezés nem foglalja magában az elszámolási kötelezettséget. Az alperes álláspontja szerint a jogszabály helyes értelmezése az, hogy tisztességtelen forgalmazói magatartásnak minősül, mert a végső fogyasztónak nyújtott árengedménynél nagyobb mértékű beszállítói hozzájárulás kikötését eredményezi, ha a beszállítói árengedmény nem kerül a fogyasztóhoz és elszámolás/visszautalás sem történik. Az alperes szerint a beszállítói hozzájárulás kikötése nemcsak egy termék egy darabjára vonatkozó árkülönbözet kikötését jelenti, hanem az ezen árkülönbözettel szállított árumennyiséget is.

Az alperes vitatta az elsőfokú ítéletnek a piackutatással és az auditdíjjal összefüggésben tett megállapításait is, és kifejtette, hogy az nem megalapozott. Hivatkozása szerint egyfelől e körben is tisztázta a tényállást, ezt igazolják és támasztják alá a felvett jegyzőkönyvek, másfelől a bírság kiszabása kapcsán ez a körülmény nem került értékelésre, az alperes a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdése ed) pontja alapján nem szabott ki bírságot, annak ellenére sem, hogy a piackutatással és az auditdíjjal összefüggő költségek áthárítása aránytalan volt. Az alperes ezt a kérdést az üzletszabályzat hiányosságai körében értékelte azért, mert abban nem került szabályozásra a szolgáltatás maximális díjtétele, és ezzel a felperes megsértette a Tfm.tv. 3.§ (6) bekezdésében foglalt

előírást. Álláspontja szerint e vonatkozásban az ítélet azért sem megalapozott, mert egyébként egyértelműen rögzíti: „a felperes e körben nem vitatta üzletszabályzatának hiányosságát, a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés o) pont szerinti jogsértés megvalósult”.

A határozatból is egyértelműen kitűnik, hogy az alperes nem minősítette a piackutatással és az audittal kapcsolatos szolgáltatásnál az arányosítás elmaradását, nem állapított meg miatta termékpálya-felügyeleti bírságot és ezt az ítélet is nyugtázza.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakat teljességgel megalapozatlannak értékelte, és kérte felülvizsgálati kérelmében történt indokokra tekintettel az új határozat meghozatalát. Az alperes felülvizsgálati kérelmében kifejtettekre megjegyezte, hogy az azokkal kapcsolatos minden korábbi nyilatkozatát fenntartja és azok figyelembe vételét kéri.

A felperes és az alperes felülvizsgálati kérelme részben alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból részben helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével - az indokolás alábbiak szerinti megváltoztatása mellett - ért egyet a felülvizsgálati bíróság.

A Kúria vizsgálta felperesi felülvizsgálati kérelem kapcsán a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ea) pontjának sérelmét, és megállapította, hogy a fix bónusznál a kereskedő semmilyen kockázatot nem visel, az így mint egy díj, ellenszolgáltatás nélkül csak a beszállítót terheli, ezáltal tisztességtelen forgalmazói magatartást valósít meg, és mint ilyen egyértelműen a Tfm.tv. hatálya alá tartozik. Ezzel szemben a progresszív bónusznál a kereskedő a visszatérítésért kockázatot vállal, ez a magatartás megfelelő feltételek mellett nem tisztességtelen.

A perben egyértelműen megállapítható volt, ahogy erre az elsőfokú bíróság helyesen utalt, hogy a bónusz elszámolás mögött a felperes által nyújtott valós szolgáltatás nem állt, ténylegesen nem nyújtott szolgáltatásért díjat a beszállító felé elszámolni nem lehet. Az értékesítési célok irreálisan alacsonyan kerültek megállapításra, illetve a bázis év %-os aránya, az induló árbevételi sávok odavezettek, hogy a bónusz fix bónuszként funkcionált, melyet jól példáz, hogy a felperes rövid idő alatt teljesítette azokat. A bónusz jellegétől, attól tudniillik, hogy

éves időszakra vonatkozó eredmény, idegen a negyedéves elszámolás, amelyet egyébként az első három negyedévben nem is lehet elvégezni, így az lényegében előleg. A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes e kérdésre vonatkozó álláspontját határozatában kellően alátámasztotta az egész konstrukciót elemezve, míg a felperes kifogásai ezen megállapítások cáfolatára nem voltak alkalmasak.

A Kúria álláspontja szerint a hatóságnak és a bíróságnak nem feladata a követelményszint meghatározására vonatkozó iránymutatás megadása, azonban a rendelkezésre álló adatok értékelésére a hatósági vizsgálat során sor kerülhet. A bizonyítékok értékelését e körben is elvégezte a hatóság.

A kötelezettségvállalás elutasítása kapcsán a Kúria osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, és hangsúlyozza, hogy a kötelezettségvállalás értelme a jogszabálysértés teljes körű elismerése, mely hiányában éppen a jogintézmény lényege veszne el, és az ügynek a közérdekét is figyelembe vevő lezárása helyett további vitát idézhetne elő. A Tfm.tv. 8.§ (1) bekezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy a hatóság e kérdésben mérlegelhet, miként ebben az esetben is tette és annak eredményeként a kötelezettségvállalást jogszerűen utasíthatja el. Ami a kötelezettségvállalás vizsgálatának a megismételt eljárásból való kizárását illeti, egyetért a Kúria azzal, hogy az elsőfokú bíróság jogsértő módon az alperes hatáskörének elvonását megvalósító iránymutatást adott, ezért az elsőfokú ítélet indokolásának ezen részét mellőzi.

Az alperes vitatta a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés h) pontjának megsértésével kapcsolatban a vizsgált beszállítói körre vonatkozó tényállás tisztázási kötelezettségét, e körben fennálló mulasztását. A Kúria egyetért az alperessel abban, hogy a felperes által rendelkezésére bocsájtott adatbázissal dolgozott, melyre nézve a felperes a hatóságtól pontos felhívást kapott, és amelyet az alperes további ellenőrzésnek nem tudott alávetni. A felperes ugyanekkor tisztában volt az ellenőrzés irányával, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 6.§ (1) bekezdés alapján a jóhiszemű eljárásvitel és az együttműködési kötelezettség is terhelte. A Kúria álláspontja szerint a fenti körülményekre tekintettel a felperes köteles viselni annak következményét, hogy téves adatot szolgáltatott, mivel saját felróható magatartására senki sem hivatkozhat a kötelezettség alóli mentesülés érdekében. A fentiek alapján a Kúria az elsőfokú bíróságnak a beszállítói minőség tekintetében az alperesi határozat megalapozatlanságára vonatkozó megállapítását megváltoztatta azzal, hogy az alperes a tényállást a beszállítói kör vonatkozásában tisztázta, határozata nem jogsértő.

A Kúria nem osztotta teljes mértékben az elsőfokú bíróságnak a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés f) pontjára vonatkozó álláspontját. Az alperes 2010. évre vizsgálta a felperes tevékenységét, ezért a fenti jogszabályhely 2011. februári módosítása nem rendelkezik relevanciával. Az alperes azonban a korábbi, a vizsgált időszakban hatályos szabályokat, a jogszabály szellemét szem előtt tartva a preambulumban megfogalmazott célokat jól értelmezte akkor, amikor megállapította, hogy a „beszállítói hozzájárulás” nemcsak árat, de mennyiséget is jelöl, mivel az akciós értékesítésre megkötött megállapodás ezt tartalmazza. Amennyiben ugyanis az akciós áruból marad, és azt a kereskedő - jelen esetben a felperes - már nem akciós áron értékesíti, és a megmaradt mennyiséggel nem számol el, az erre a mennyiségre adott kedvezményt már nem továbbítja a fogyasztónak, így az akciós időszakban eladott árura visszaosztva nagyobb kedvezményt kell elszámolnia a beszállítónak, mint amit a felperes árengedményként a fogyasztónak továbbadott. E körben az elsőfokú bíróság jogértelmezése téves, ezért a Kúria az elsőfokú ítélet indoklását megváltoztatta, azzal, hogy az alperesi határozat e körben sem jogsértő.

A Kúria vizsgálta a Tfm.tv. 3.§ (6) bekezdés, illetőleg 3.§ (2) bekezdés o) és ed) pontjaival kapcsolatos alperesi felülvizsgálati kérelmet és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akkor, amikor az alperesi határozatot e vonatkozásban jogsértőnek értékelte. Az alperes ugyanis nemcsak az üzletszabályzat hiányosságai miatt állapított meg jogsértést - egyébként megalapozottan -, hanem egyértelműen utalt a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ed) pontjára is, amikor kimondta, hogy a teljes költségáthárítás a hibátlan beszállítói tevékenység esetén tisztességtelen forgalmazói magatartásnak minősül, mivel az a szolgáltatással nem arányos díj felszámítását jelenti. E megállapítást azonban az alperes kellően nem indokolta meg, e körben bizonyítást nem folytatott le.

Az az alperesi felvetés, hogy a 3.§ (2) bekezdés ed) pontjának sérelme nem vont maga után bírságot irreleváns, mivel az elsőfokú bíróság nem a jogsértéshez esetlegesen kapcsolódó bírság ténye vagy összege miatt értékelte az alperes határozatát jogsértőnek, hanem az indokolás hiányosságai miatt.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján - az indokolás és az új eljárásra adott iránymutatás megváltoztatásával - hatályában fenntartotta.

Az új eljárásban az alperesnek a hiányolt bizonyítási eljárás lefolytatására van lehetősége, amennyiben e körben fenntartja határozati megállapítását. Amennyiben az alperes a bírság kiszabása mellett dönt, úgy annak alapjául figyelembe veheti - a Kúria ítéletének indokolásában foglaltak alapján - a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés, h) pontjának, f) pontjának ea) pontjának o) pontjának,

valamint a 3.§ (6) felperes részéről történt megsértését, melyet az alperes megalapozottan állapított meg. Az alperes hatáskörében vizsgálhatja tehát, hogy fenntartja-e a Tfm.tv. 3.§ (2) bekezdés ed) pontjára vonatkozó megállapításait, és azokat azonban köteles kellően alátámasztani, megindokolni vagy megalapozottság hiányában mellőzheti e körben a határozati megállapításokat.

A felülvizsgálati eljárás eredményként a felperes és az alperes is részben pervesztes lett, ezért a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket a Pp. 81.§ (1) bekezdése szerint maguk viselik.

A részben pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog miatt le nem rótt részfelülvizsgálati illetékek viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Az alperes személyes illetékmentessége okán a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt részfelülvizsgálati illetékeket a 6/1986.(VI.26.)IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. március 6.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Bögös Fruzsina s.k. bíró